

risten, er det et Vidnesbyrd om, at man ikke anser Jurister for nødvendige. Denne Betragtning kunde maasse have Noget paa sig, hvis ikke stadig Forsydsætningen for den hele Ordning var denne, at man ikke kan stole paa Upartiskhed hos noget af Thingenes Medlemmer. Deraf følger, forekommer det mig, naturligt, at man maa vente og befrygte, at Rigsdagsmedlemmerne, naar de skulle vælge Mænd udenfor deres Midte til Rigsretsdommere, mere ville tage Hensyn til Vedkommendes politiske Farve, til hans Partistandpunkt end til hans juridiske Dygtighed. Jeg betvivler meget, at Rigsdagens to Afdelinger under en ophidset politisk Stemning vilde vælge fortrinsvis dygtige Jurister fremfor dygtige Partimænd, og jeg er altsaa ikke sikker paa, at det juridiske Element vilde komme til Stede. Det er den ene Ting, jeg vil gjøre opmærksom paa. Den anden Ting er den, at man maa sige, hvad man vil, om de juridiske Dommere og om de gamle Dommere, som Jo Høiesterets Medlemmer altid ville være, saa er dog saa meget sikkert, at der er ingen Gjærning i Livet, der i den Grad opdrager til at binde sin Følelse, tage sin Følelse bunden og fangen og se bort fra personlige Hensyn og kun paa Sagerne selv, som netop en Dommers Gjærning. Man kan maasse mene, at mange Dommere ikke røgte deres Gjærning i denne Henseende paa tilbørlig Maade, og det er naturligvis Noget, om hvilket jeg ikke tør og vil paastaa det Modsatte, men den Ting skal man lade staa, at det i alt Fald er Opgaven for Dommerne at tage deres Følelser fangne, og at altsaa, hvis nogen Gjærning er opdragende i denne Retning, er det en Dommers. En Politiker f. Ex. kan ikke siges at have den Opfordring, den Pligt, til saaledes at se bort fra alle Partiinteresser og Partistandpunkter, som en Dommer har, og derfor er det ogsaa min Tro, at hvor meget man end maasse til en given Tid kan tvivle om en enkelt Domstols bestemte Medlemmers Upartiskhed, vil der dog være større Sand synlighed for at finde Mænd, der forstaa at stille sig paa et upartist Standpunkt i Kredsen af dem, der overhovedet have den Opgave at uddanne sig til at blive upartiste, end i hvilken som helst anden Kreds af Samfundets Medlemmer. Jeg tror af disse to Grunde, at det ikke er heldigt, saaledes som det er, at udelukke Høiesteret fra Rigsdagen.

Det er ikke min Opgave at give Oplysning om, hvorledes man mulig kunde sammensætte Rigsretten paa en tilfredsstillende Maade. Jeg erkjender, at det vistnok er en meget vanskelig Opgave. Jeg har ingen Opfordring dertil af den Grund, jeg

angav i Begyndelsen af mit Foredrag, nemlig at jeg overhovedet ikke anser det for at være et betimeligt Øieblik til at komme frem med et Forslag til Omdannelsen af Rigsretten. Jeg har angivet hvorfor. Jeg ønsker kun at slutte med den Bemærkning, at uagtet jeg saaledes paa mange Punkter — jeg antager i det Væsentlige — har udtalt mig endog temmelig stærkt mod Indholdet af det foreliggende Forslag saavel som mod dets Betimelighed, vil jeg paa den anden Side paa ingen Maade opgive Haabet om, at dette Forslag er freingaaet af et oprigtigt Ønske om at yde et Bidrag til Tilendebringelsen af de politiske Stridigheder, og jeg vil dertil føie et Ønske om, at man saa fra anden Side vil bestræbe sig for at opfatte Forslaget paa den Maade.

Conseilspræsidenten (Estrup):

Naar jeg tager Ordet, er det ikke for at indlade mig paa en Kritik af det foreliggende Forslag, men det er kun for at udtale fra min Blads omtrent det Samme, som vi nylig hørte udtale af det ærede Medlem fra Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) nemlig det, at naar Rigsretten, som det er almindelig anerkjendt, og som det endog er udtalt for nylig af den ærede Forslagsstiller selv, er Forsfatningens Tyngdepunkt, er det for mig uforstaaeligt, at man kan tænke paa ved et Forslag at ville forrykke dette Tyngdepunkt, medens Konflikten endnu er staaende, en Konflikt, der i Virkeligheden bunder i en forskjellig Forstaaelse af Grundloven, hvor den nuværende Rigsret har den endelige Afgjørelse om, hvad den rette Forstaaelse er. Dersom man anser en Grundlovsforandring for at være nyttig eller nødvendig for at komme ud af Konflikten, maa den efter min Mening søges anbragt paa andre Punkter end § 68. At Regjeringen har været villig til at gaa til en Grundlovsforandring for at komme ud over Konflikten, har Regjeringen vist; at Regjeringen ikke har gjentaget sit Forsøg, kan ikke andre Nogen efter den Afvisning, som Regjeringens Forslag fandt her i denne Sal, en Afvisning, der ikke mindst hidrører fra, at man den Gang ikke kunde forsjøne sig med den Tanke, at vigtige Afgjørelser skulde være afhængige af Lodstrækning. Mulig har Thingets Betragtning af dette Forhold, af hvad der kan være tilstedeligt at gjøre ved Lodstrækning, forandret sig, og det er muligt, at Sandsynligheden for, at Regjeringens Forslag nu kunde faae en bedre Modtagelse end sidst, er tilstede, men indtil det foreligger, har Regjeringen ingen Anledning til at gjentage sit Forsøg.